

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๔-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๔-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ฉบับประจำวันที ๓๑ เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๑๓ มุลค่าข่าว ๒๔๓,๖๙๘.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เยาวชนไทย สะท้อนเนตดูใด? นางศิลปินไทยจึงมีความสำคัญ

ช่วงนี้เราจะเห็นคนในแวดวงการเรียนการสอนด้านนาฏศิลป์ ออกมาแสดงความ
ความเป็นห่วงที่ร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับใหม่ ไม่มีรายวิชานาฏศิลป์
วันนี้น้องๆ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว จึงออกมาแสดงความคิดเห็น เพื่อให้
ผู้ใหญ่ที่อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) มีมุมมองในเรื่องวิชานาฏศิลป์ที่กว้างกว่าเดิม

น.ส.พัชรินทร์ ช่วยเพิ่ม "พลัส" นิสิตชั้นปีที่ 4 สาขาศิลปะการแสดงศึกษา บอกเล่าด้วยความมั่นใจ
ว่า เลือกเรียนสาขานี้เพราะอยากเป็นครูนาฏศิลป์ มีความรักความผูกพันในวิชามักตั้งแต่วัยเยาว์ เพราะคุณ
ยายสอนพ้องทำให้เกิดความรักความผูกพันในวิชานาฏศิลป์ แม้ตัวเองจะเรียนโรงเรียนสายสามัญ
(คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) ก็ไม่เคยทิ้งการเรียนนาฏศิลป์เลย

"วิชานาฏศิลป์ไม่ได้สอนให้ผู้เรียนแต่งตัวสวยแล้วแสดงท่าทางการเคลื่อนไหวเพียงแค่นั้น หากแต่
ความรู้ด้านการเคลื่อนไหวของอวัยวะส่วน ทำให้เกิดความสมดุลขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการยืน เดิน นั่ง ทุกๆ
อิริยาบถ นอกจากนี้นาฏศิลป์ยังทำให้ผู้เรียนทุกคนมีบุคลิกภาพที่ดี เป็นคนมีเสน่ห์ เพราะรู้กาลเทศะ
อ่อนน้อมถ่อมตน ใครเห็นจะเอ็นดู การเรียนนาฏศิลป์จึงเป็นเรื่องที่สีกยิ่งมากกว่าการได้แต่งตัวสวยงาม
และแสดงอยู่หน้าเวที"

การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาชีพบังคับในระดับประถมและมัธยมถือเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง อย่างน้อยในความ
เป็นไทยที่บอกผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยนั้น เขียวชาได้เรียนรู้ ซึมซับความเป็นไทยได้ในช่วงวัยที่มีโอกาส
เรียน เพราะเมื่อโตไปแล้วเด็กบางคนก็ไม่มีโอกาสได้เรียนอีก ดังนั้นช่วงวัยเหมาะสมในการปลูกฝังเรื่องราว
ของมรดกชาติอย่างนาฏศิลป์ไทยนั้น ควรจะเป็นช่วงวัยของการศึกษาระดับพื้นฐาน พลัส ย้ำอีกครัง

นายอภิชาติ ตวงกลาง "เบียร์" นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย สะท้อนความคิดเห็นผ่านคำพูด
ว่า เมื่อได้ข่าวว่าไม่มีวิชานาฏศิลป์ในการร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับใหม่ ตัวเองตกใจ เพราะอยู่
ในวงการนี้มานานแล้ว เรียนนาฏศิลป์ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา-มัธยมศึกษา ซึ่งตัวเองไม่ได้เรียนในวิทยาลัย
นาฏศิลป์ แต่เรียนในโรงเรียนสายสามัญ ได้เรียนนาฏศิลป์อย่างต่อเนื่อง การเรียนนาฏศิลป์ทำให้เรา
เป็นเยาวชนไทยไม่ลืมนั่นวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้เราเห็นคุณค่าความเป็นไทย แต่หากวันหนึ่งไม่มีการเรียน

การสอนนาฏศิลป์ในโรงเรียน ก็ทำให้เห็นว่าเยาวชนไทยจะเรียนรู้เรื่องราวทางวัฒนธรรมไทยได้อย่างไร ต่อมาแม้เราเรียนนาฏศิลป์กันไม่โรงเรียน เราก็ยังเห็นเยาวชนไทยชอบ สนใจวัฒนธรรมต่างชาติ หากไม่มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยหรือเรียนเป็นเพียงแค่วิชาเลือก ใครสนใจก็ไปเรียนยังท่าทางมาก

“นาฏศิลป์ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีความอ่อนน้อมถ่อมตน เพราะเรามีครู การเรียนนาฏศิลป์ทุกครั้งต้องไหว้ครู ระลึกถึงครู นาฏศิลป์ทำให้เรามีระเบียบวินัยโดยเฉพาะการฝึกซ้อม เราลงมือปฏิบัติโดยไม่จำเป็นต้องท่องจำ แต่มันซึมซับจากการลงมือปฏิบัติจริง การเรียนจึงต้องเรียนของเก่าก่อนแล้วจึงจะสามารถนำมา

ประยุกต์เป็นของใหม่ หรือสร้างสรรค์การแสดงชุดใหม่ขึ้นมาได้ เรียนนาฏศิลป์จึงเป็นการเชื่อมโยงศาสตร์ วรรณศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และประณีตศิลป์เข้าด้วยกัน ผมเรียนนาฏศิลป์ในตั้งแต่ชั้นประถม-มัธยมตอนต้นและตอนปลาย ต่อจากนั้นมาเรียนในวิชาเอกนาฏศิลป์ไทย ระดับปริญญาตรี ตั้งใจไว้ว่าจะเรียนต่อทางนาฏศิลป์ไทย จนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก” หวังน้ำเสียงและแววตาเห็นได้ถึงความมุ่งมั่น

นายชานนท์ บุตรพุ่ม “เจมส์บอนด์” นิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา สาขาศิลปะการแสดงศึกษา กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ว่า ตอนเรียนในระดับมัธยม ผมเรียนโรงเรียนสายสามัญแต่สนใจเรื่องราวความเป็นไทยที่สะท้อนผ่านเพลงลูกทุ่งและการร่ายนาฏศิลป์ไทย จึงได้เรียนวิชาเหล่านี้ในโรงเรียน ขณะเดียวกันก็มีโอกาสได้เรียนรู้การแสดงและการเต้นของประเทศเกาหลี เพราะสนใจ

และแปลกใจว่าทำไมเพื่อนๆ จึงสนใจเรียน K Pop Star และ Street dance จึงไปฝึกเต้นบ้าง แต่ท้ายที่สุดแล้วพบว่าตัวเองชอบรำไทย และไม่มีชาติไหนที่จะรำไทยได้สวยเท่ากับคนไทยอีกแล้ว นอกจากผมชอบรำไทยแล้วยังชอบร้องเพลงลูกทุ่ง และคว้ารางวัลถ้วยพระราชทานเจ้าฟ้าจุฬาภรณ

“ผมผูกพันและชอบเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย เพราะครูนาฏศิลป์เป็นคนใจดีและใจเย็นมาก ทำให้เรามีแรงบันดาลใจอยากจะเป็นครูบ้าง และไม่ว่าจะมีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาพื้นฐานในระดับ ร.ร.สังกัด สพฐ. หรือไม่ก็ตาม ผมและเพื่อน

จะร่วมกันต่อไปจนกว่าเราจะตาย เพราะการรำนาฏศิลป์ไทยสื่อให้เห็นความอ่อนน้อมของความเป็นไทย แม้ใครจะว่านาฏศิลป์เป็นเรื่องเขยหรือเก่าคร่ำครึ หากแต่มันก็คือรากเหง้าของคน ไทยทุกคนจึงต้องเรียนรู้”

น.ส.พชชนันท์ พันธธรรม “แพม” นิสิตชั้นปีที่ 2 วิชาเอกศิลปะการแสดง นาฏศิลป์ไทย ยิ้มและมีความสุขที่ได้พูดถึงวิชานาฏศิลป์ว่า หนูดีใจมากที่เป็นหนึ่งในเยาวชนไทยที่มีโอกาสไปแสดงโชว์สมเด็จพระนางเจ้าฯ ซึ่งต้องซ้อมหนักมาก ส่วนใหญ่จะเป็นเยาวชนจากวิทยาลัยนาฏศิลป์จากหลายจังหวัดที่มีโอกาส

ได้ร่วมแสดงโฉนดสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ แต่ผ่านการคัดเลือกมาได้จึงภูมิใจที่เป็นส่วนสำคัญในการร่วมกันอนุรักษ์มรดกไทย แต่เมื่อทราบข่าวว่า ร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีวิชานาฏศิลป์ ทำให้รู้สึกเสียใจมาก การที่เราจะก้าวเข้าสู่ความเป็นอาเซียน เราต้องชัดเจนในความเป็นไทย ต้องส่งเสริมงานด้านศิลปวัฒนธรรมชาติ ซึ่งแต่ละประเทศมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนกัน ขณะเดียวกันหากกลุ่มประเทศในอาเซียนโดดเด่นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่คล้ายๆ กัน แต่เอกลักษณ์ความเป็นไทยไม่มีทางเหมือนประเทศอื่นๆ

“อยากให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานชาติไทย ให้ความสำคัญในเรื่องเอกลักษณ์ชาติ ความจริงแล้วควรเขียนให้ชัดๆ ไม่ใช่ไปแปะไว้ในกลุ่มสาระใดสาระหนึ่ง หากไม่มีการเรียนการสอนเพราะไม่มีการเขียนให้ชัด จะทำให้หลายโรงเรียนไม่ให้ความสำคัญ และสุดท้ายไม่มีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ในชั้นเรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างมาก หากเป็นเช่นนั้นจะเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านมรดกวัฒนธรรมของชาติไทยครั้งยิ่งใหญ่”

ได้ฟังน้องๆ สะท้อนเรื่องวิชานาฏศิลป์ไทย สำคัญอย่างไร คงทำให้ผู้หลักผู้ใหญ่และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ตระหนักรู้ในความเป็นมรดกทางวัฒนธรรม หากวันนี้ไม่มีนาฏศิลป์ไทย เราคงไม่ตาย แต่ความเป็นชาติไทยที่จะบอกเล่าความเป็นไทยผ่านนาฏศิลป์ คงจะเลือนหายไปจากแผ่นดินไทยอย่างแน่นอน